

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právních věcech žalobce **D. T. C., I.-E., spol. s r. o.**, zast. JUDr. Kateřinou Šimáčkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Mojžíšova 17, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2005, č. j. 29 Ca 219/2004 - 48 a č. j. 29 Ca 315/2004 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Stěžovatel **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení 2558,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Kateřiny Šimáčkové.

O d ů v o d n ě n í :

Kasačními stížnostmi podanými v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedených rozsudků Krajského soudu v Brně, kterými byla zrušena jeho rozhodnutí ze dne 12. 8. 2004, č. j. 7602/03/FŘ/130 a č. j. 7603/03/FŘ/130 a věci mu byly vráceny k dalšímu řízení.

Žalovaný těmito rozhodnutími zamítl žalobcova odvolání podaná proti platebním výměrům Finančního úřadu Brno IV. ze dne 6. 10. 2003, č. j. 148514/03/291912/5500 (penále za období od 1. 5. do 31. 5. 1998 ve výši 314 196 Kč související s dodatečným

platebním výměrem na daň z přidané hodnoty ze dne 16. 12. 2002, č. j. 166 808/02/291912/6683 ve výši 265 114 Kč) a č. j. 148515/03/291912/5500 (penále za období od 1. 6. do 30. 6. 1998 ve výši 367 499 Kč souvisící s dodatečným platebním výměrem na daň z přidané hodnoty ze dne 16. 12. 2002, č. j. 166 812/02/291912/6683 ve výši 313 171 Kč).

Důvodem doměření daně a následně penalizace byl nedostatek oprávnění žalobce prodávat v prodejnách D. T.F. bez daně z přidané hodnoty nápoje s obsahem alkoholu 80% a vyšším. Žalovaný ve svých rozhodnutích ze dne 12. 8. 2004 uvedl, že se jednalo o platební výměry penalizační a odvolání bylo podáno jen s odkazem na žalobu podanou do rozhodnutí o vyměření daně a vůbec nebyla napadena nesprávnost penalizace či výpočtu penále.

Krajský soud k žalobám postaveným na nedůvodnosti doměření daně a z toho plynoucí nedůvodnosti penalizace obě rozhodnutí žalovaného zrušil proto, že jeho předchozími rozsudky (č. j. 29 Ca 315/2003-116 a č. j. 29 Ca 357/2003- 61) byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2003, č. j. 1708/03/FŘ a č. j. 1709/03/FŘ zamítající odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty, z jejíhož včasného neuhrazení vycházely přezkoumávané penalizační platební výměry. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného byla sice vydána v souladu se zákonem, neboť podmínky pro penalizaci byly splněny, ovšem následně byla zrušena rozhodnutí žalovaného ve věci stanovení daňové povinnosti. Vzhledem k tomu, že penále sleduje podle § 58 daňového řádu osud daně, nemohou penalizační rozhodnutí samostatně obstát v situaci, kdy o dani, od níž jsou odvozena, nebylo pravomocně rozhodnuto.

Stěžovatel proti tomu v kasačních stížnostech opřeny o ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. shodně namítá, že rozsudky krajského soudu spočívají na nesprávném posouzení právní otázky, a proto jsou nezákonné. Dále je považuje za nepřezkoumatelné z důvodů nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, popřípadě pro jinou vadu řízení, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Upozorňuje na skutečnost, že žalobce podal jednu žalobu proti rozhodnutím o doměření daně i proti rozhodnutím o vyměření penále, a to v těchto dvou a ještě v jednom dalším případě. Krajský soud, ač bylo v žalobě zdůrazněno, že jde o obdobnou právní i skutkovou problematiku, a současně požádáno o společné projednání, v rozporu s ust. § 39 odst. 2 s. ř. s. věci společně neprojednal, naopak jednotlivé případy vyloučil k samostatnému projednání, což se negativně projevilo na rychlosti řízení a i na nákladech. V první řadě proto stěžovatel požádal o spojení řízení o kasačních stížnostech v těchto dvou případech v téže době a ze shodných důvodů. Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením ze dne 22. 1. 2007.

Věcně pak krajskému soudu stěžovatel vytýká, že postupoval v rozporu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. , podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu Brno IV. ze dne 16. 12. 2002 byly vyměřeny žalobci na základě zjištění daňové kontroly shora uvedené částky na dani z přidané hodnoty. Odvolání proti těmto dodatečným platebním výměrům byla zamítnuta dne 9. 9. 2003. Proti těmto odvolacím rozhodnutím byla podána žaloba dne 18. 9. 2003, směřovala celkem proti sedmnácti rozhodnutím a soud i zde rozhodl o vyloučení jednotlivých případů k samostatnému projednání. S ohledem na žalobu rozhodl žalovaný o posečkáni daně od 3. 2. 2003 do 3. 10. 2003. Rozhodnutí na penále byla Finančním úřadem Brno IV. vydána dne 6. 10. 2003, a dobu i výši penále stanovil v souladu se zákonem,

příčemž je třeba podotknout, že soud nepřiznal žalobám podaným proti rozhodnutím o doměření daně odkladný účinek. V odvoláních žalobce proti penalizačním výměrům bylo argumentováno pouze nedůvodným doměřením daně a vztahem mezi daní a penálem.

Krajský soud v rozporu s ust. § 63 odst. 1, 5 a § 58 daňového řádu dospěl k závěru, že příslušenství daně sleduje její osud. Je sice pravdou, že v době rozhodování krajského soudu již byla pravomocně zrušena rozhodnutí žalovaného o daňové povinnosti, přihlížet k tomu však krajský soud nemohl. Pokud tak učinil, jedná se o jinou vadu jeho řízení, příp. o nesprávné posouzení právní otázky soudem.

Soud sice správně aplikoval právní větu § 58 daňového řádu, ovšem nesprávně ji vyložil. Vůbec nevzal v úvahu ust. § 63 odst. 5 daňového řádu, podle něhož dojde-li ke snížení daně, odepíše se z úřední povinnosti také penále. Penále je spojeno s vykonatelností rozhodnutí o vyměření daňové povinnosti (§ 32 odst. 13, § 48 odst. 12 daňového řádu), nikoliv s právní mocí rozhodnutí o dodatečném vyměření daně. K tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 96/2004, podle něhož penalizační platební výměr deklaruje povinnost vzniklou ze zákona a neukládá povinnost novou.

Soud také sám konstatoval, že v daném případě byly splněny podmínky pro předpis penále a žalovaný postupoval v souladu se zákonem, ale současně vyslovil, že s ohledem na zrušení rozhodnutí o doměření daně, je třeba zrušit i rozhodnutí penalizační. Tím učinil svá rozhodnutí vnitřně rozpornými. Také oproti žalobním návrhům zrušil jen rozhodnutí žalovaného, aniž zmínil, proč nezrušil rozhodnutí prvostupňová. Stejně tak se soud nikterak nevyjádřil k dalšímu postupu žalovaného (stěžovatele) po zrušení jeho rozhodnutí. Proto je třeba považovat rozhodnutí soudu současně za nedostatečně odůvodněná.

Stěžovatel zásadně odmítá argumentaci soudu o závislé povaze rozhodnutí o sdělení penále vůči rozhodnutí o vyměření daně, jíž zdůvodňuje své rozhodnutí navzdory ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. Úprava dopadu změny výše daňové povinnosti je zákonem ošetřena a už jen rozhodnutí soudu o zrušení dodatečných platebních výměrů na daň by mělo za následek odepsání penále z úřední povinnosti.

Nakonec krajský soud rozhodl nesprávně o povinnosti stěžovatele uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení v obou případech 5837,80 Kč (vždy vedle soudního poplatku náhradu za tři úkony právní služby v každé věci - přípravu a převzetí věci, sepsání žaloby a doplnění žaloby k výzvě soudu). Rozhodl tak o náhradě nákladů duplicitně a bez ohledu na ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. umožňující pouze přiznání důvodně vynaložených nákladů řízení.

Z těchto důvodů navrhuje stěžovatel zrušení napadených rozsudků krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že v průběhu celého řízení podával vždy společná podání. Postupem žalovaného i krajského soudu, kteří jak odvolání, tak žaloby projednávali samostatně, žalobci vznikly problémy s dohledáváním, kopírováním a ujasňováním podkladů; proto je názoru, že nárok na náklady řízení v obou případech byl důvodný. Upozorňuje, že stěžovatel věděl o soudním sporu vedeném proti jeho rozhodnutím o doměření daně, přesto vyměřil i penále, což vedlo k jeho nemalým nákladům, které mohly vést až k jeho likvidaci. Celkově postup žalovaného považuje za účelový, neboť výklad sporného právního problému žalovaný pozměnil až v době politické poptávky po likvidaci

provozovatelů prodejen typu D. T.F.. Žalobce se ztotožňuje se soudem v závěru, že zrušení rozhodnutí o daňové povinnosti musí vést ke zrušení rozhodnutí penalizačních; jiné řešení by odporovalo principům spravedlnosti a právního státu. Penále je příslušenstvím daně sledujícím její osud a byla-li nesprávně vyměřena daň, bylo nesprávně vyměřeno i penále. Proto navrhuje zamítnutí kasačních stížností a přiznání náhrady nákladů řízení.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*), domnívá se totiž, že soud nesprávně vyložil ustanovení daňového řádu upravující možnost vyměření penále, a dále uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*), když rozhodnutí považuje jednak za vnitřně rozporné, jednak za nedostatečně odůvodněné, a nakonec namítá jinou vadu v řízení, kterou spatřuje v rozporu postupu soudu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., přičemž současně tento postup podřazuje i kasačnímu důvodu podle písm. a) cit. ust.

V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadených rozsudků; pokud by se jednalo o rozhodnutí nepřezkoumatelná, nebylo by možno vážít důvody ostatní.

Důvodem nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) může být buď nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů.

Nesrozumitelným lze rozumět zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, vylučující seznat, v jaké věci a jak bylo rozhodnuto, zkoumající správní rozhodnutí z jiných než žalobních bodů nad rámec zákonného oprávnění, obsahujícím výrok rozporný s odůvodněním, neobsahujícím vůbec právní závěry, nebo rozhodnutí nejednoznačné (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 47/2003 - 13 zveřejněný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Tvrzenou nesrozumitelnost napadených rozsudků Nejvyšší správní soud neshledal. Je sice pravdou, že krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, ač jeho postup v době vydání odvolacích rozhodnutí shledal zákonným, současně však výslovně uvedl, že tak učinil proto, že přihlédl ke skutečnostem, které nastaly v době mezi vydáním správních rozhodnutí a rozhodováním soudu. V tom není žádná vnitřní rozpornost, neboť krajský soud důvody svých rozhodnutí jasně vyložil a z obsahu kasačních stížností ani nelze soudit, že by jim stěžovatel neporozuměl – to že s nimi nesouhlasí, neznamená, že jsou nejasné.

Nepřezkoumatelným pro nedostatek odůvodnění lze rozumět zejména rozhodnutí založené na nedostatcích důvodů skutkových, přičemž se musí jednat o důvody o něž soud opírá své rozhodovací úvahy (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003-13 zveřejněný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Ani této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Krajský soud v napadených rozsudcích vyjádřil důvody, pro které správní rozhodnutí zrušil. Skutkový stav byl popsán správně a dostatečně a byl i zhodnocen ve vztahu k rozhodným ustanovením zákona.

Zrušující výrok však o tento skutkový stav neopřel a výslovně uvedl, z jakých důvodů tak činí. Postrádal-li stěžovatel v rozsudcích závazný právní názor pro svůj další postup, lze mu přisvědčit v tom, že v případě zrušení správního rozhodnutí je právní názor vyjádřený v rozsudku pro správní orgán závazný (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Předpokladem závaznosti je vyjádření právního názoru v rozsudku. Forma vyjádření závazného právního názoru může být různá; v rozsudku může být výslovně uvedeno, co je správní orgán v dalším řízení povinen učinit, jaké skutečnosti a jaká ustanovení zákona je povinen v dalším řízení vzít v úvahu – tak je tomu zpravidla tam, kde řízení zůstalo neúplné, hodnocení skutkového stavu nesprávné, kdy bylo postupováno podle nesprávného právního předpisu, či kdy byl předpis nesprávně vyložen. V některých případech však postačí, je-li právní názor vyjádřen v posouzení případu. Tak tomu bylo i zde. Krajský soud vyložil důvody, pro které rozhodnutí žalovaného zrušil – uvedl, že tak učinil proto, že penalizační rozhodnutí je závislé na rozhodnutí o dani a nemůže samo obstát, bylo-li rozhodnutí o dani zrušeno. Tento názor je jednoznačný a nelze z něho dovodit nic jiného, než že je třeba vyčkat do doby nového rozhodnutí o odvoláních proti dodatečným platebním výměrům na daň. I když krajský soud toto výslovně v rozsudcích neuvedl, pro postup stěžovatele nebylo třeba v takovém případě instruktivnějšího vyjádření a nejde o takovou vadu, která by činila rozhodnutí do té míry neodůvodněnými, že by bylo nezbytné je zrušit.

Další námitkou je, že krajský soud pochybil, když vycházel ze skutečností, které neexistovaly v době rozhodování žalovaného. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo však není bezvýjimečné. Může-li totiž soud v řízení dokazovat (§ 77 s. ř. s.), pak ve svém rozhodnutí vychází z původních i nových zjištění. Důkazem v řízení o přezkumu penalizačních rozhodnutí jistě je platební výměr, od něhož je penále odvozeno. Dokazovat přitom není třeba skutečností, které jsou soudu známé z jeho činnosti (§ 121 o. s. ř., § 64 s. ř. s.). Pokud soud v řízeních, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí na penále, zjistil (a v daném případě o tom není pochyb), že rozhodnutí žalovaného o odvoláních proti dodatečně platebním výměrům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet.

Podstatné pro posouzení věci pak zůstává jen to, zda závěry, které z této skutečnosti krajský soud dovodil, byly správné či nikoliv.

Stěžovateli lze přisvědčit v poukazech na rozhodnou právní úpravu. Není pochyb o době splatnosti daně z přidané hodnoty stejně tak jako o tom, že dnem následujícím po splatnosti se dlužník dostal do prodlení, které sebou nese zákonnou povinnost úhrady penále (§ 63 odst. 1, 2 daňového řádu). Dodatečný daňový platební výměr je vykonatelný bez ohledu právní moc (§ 32 odst. 13 téhož zákona). Rozhodnutí je vykonatelné, jestliže proti němu nelze podat řádný opravný prostředek a nebo jestliže jeho podání nemá odkladný účinek a uplynula-li zároveň lhůta plnění. Podle § 48 odst. 12 daňového řádu odvolání nemá odkladný účinek, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Na existenci a vykonatelnost dodatečných platebních výměrů v daném případě skutečně nemělo vliv zrušení odvolacích rozhodnutí soudem, neboť krajský soud zrušil pouze rozhodnutí žalovaného. To však ještě samo o sobě neznamená, že platební výměry o sdělení penále a stanovení náhradní lhůty samostatně ob stojí a že je nelze zrušit.

Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi podle § 63 odst. 4 daňového řádu platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti

dnů od jeho doručení. Odvolací důvody nejsou nijak omezeny, byť logicky nelze samostatně namítat v tomto řízení, že nebyl důvod k dodatečnému doměření daně platebními výměry, neboť ty jsou samostatně napadnutelné. Jistě však lze namítat, že penále nevzniklo vůbec nebo v jiné výši.

V daném případě také žalobce napadl penalizační platební výměry proto, že se domníval, že penále nevzniklo, neboť daň byla doměřena nezákonně. Stejně tak zdůvodnil i své žaloby. To je logické za situace, kdy nelze nic namítat proti správnosti výpočtu, ovšem kdy daňový subjekt popírá správnost doměření daně, od níž je penále odvozeno.

Podle § 58 daňového řádu je penále příslušenstvím daně, sledujícím osud daně. Právě z tohoto ustanovení vycházel krajský soud, když zrušil rozhodnutí žalovaného o penalizaci z důvodů, že byla pravomocně zrušena jeho rozhodnutí o daňové povinnosti.

Je pravdou, že podle 63 odst. 5 daňového řádu, byla-li rozhodnutím o odvolání proti stanovení daně nebo jiným rozhodnutím o daňové povinnosti předepsaná daň zcela nebo zčásti odepsána, odepíše se z úřední povinnosti také penále, které z odepsané daně bylo předepsáno, pokud v rozhodnutí není stanoveno jinak.

Bylo by tak možno říci, že poté, kdy bude pravomocně ukončeno řízení o doměření daně, pak v závislosti na výsledku bude případně odepsáno i penále, pokud se zjistí, že dlužník vůbec nebyl v prodlení s placením daně, nebo, že dlužná daň a tím i penále bylo nižší. Znamenalo by to ovšem, že po určitou dobu zde budou existovat pravomocná a vykonatelná rozhodnutí, která nemají oporu v pravomocně stanovené daňové povinnosti. To samo o sobě lze považovat za důvod pro jejich zrušení.

Ze stěžovatelem citovaného rozhodnutí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 96/2004 - 62 (zveřejněno: Sb. NSS 674/2005) nevyplývá opak, stejně tak ani z rozhodnutí ze dne 16. 8. 2006, č. j. 1 Afs 78/2005 - 29, řešícího problematiku předpisu penále daňového dlužníka v konkursu. Naopak Nejvyšší správní soud již v obdobné věci (rozsudek ze dne 8. 2. 2006, č. j. 1 Afs 16/2005-63) rozhodl tak, že: *Právní moc rozhodnutí o existenci daňového nedoplatku je rozhodná z hlediska splnění podmínek pro uplatnění penále stanovených v § 63 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků; není-li dodatečný platební výměr v právní moci, nelze ani předepsat k úhradě penále (srov. § 58 citovaného zákona).*

Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku dále porovnal institut právní moci správního rozhodnutí s institutem vykonatelnosti a uzavřel, že z předběžné vykonatelnosti dodatečného platebního výměru na daň nelze odvodit účinky pro vznik povinnosti platit penále. O tom, zda zákonná daňová povinnost daňového subjektu byla vyšší, než byla dříve správcem daně vyměřena, je závazně a s konečnou platností rozhodnuto až tehdy, kdy rozhodnutí nabude právní moci. Teprve dnem právní moci dodatečného platebního výměru je tak zároveň s konečnou platností rozhodnuto i o tom, že daňový dlužník je v prodlení se zaplacením daňového nedoplatku. Právní moc rozhodnutí o existenci daňového nedoplatku je proto rozhodná z hlediska splnění zákonem stanovených podmínek pro uplatnění penále a není-li dodatečný platební výměr v právní moci, nelze ani předepsat k úhradě penále.

Nejvyšší správní soud v tomto případě neshledal důvodu se od zmíněného názoru odchýlit a shodně, stejně tak jako i krajský soud, dospěl k závěru, že neexistence právní moci rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti brání tomu předepsat k úhradě penále.

Kasační stížnost byla proto shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 věty poslední zamítl.

Brojí-li stěžovatel proti výši náhrady nákladů řízení, je třeba poukázat na skutečnost, že kasační stížnost není přípustná proti výroku do náhrady nákladů řízení (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Z toho lze dovodit, že nemůže být úspěšná kasační stížnost, již by byl důvodně napadán jen výrok o náhradě nákladů řízení. Znamená to vyloučení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zrušujícího pouze výrok rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení. Zákon zaměřil kasační přezkum jen na stěžejní rozhodovací problémy, a pokud z něho vyloučil otázku náhrady nákladů řízení, nelze připustit možnost obcházení této výluky podáním nedůvodné stížnosti ve věci samé, současně napadající i výrok o nákladech řízení. Jistě je jiná situace tam, kde kasační stížnost ve věci samé je úspěšná; v tom případě je zrušen jeho celý rozsudek, a pak ze zákona v dalším řízení krajský soud rozhoduje znovu i o náhradě nákladů řízení. Jakkoli lze stěžovateli přisvědčit v tom, že v daném případě krajský soud nevhodně vyloučil věci k samostatnému projednání, je třeba vycházet rovněž z toho, že předmětem řízení ve správním soudnictví je správní rozhodnutí napadené žalobou a otázka spojení či vyloučení věci (jednotlivých rozhodnutí) je věcí úvahy soudu, následně se ovšem i promítající do výše nákladů řízení. I při respektování práva soudu vyloučit věci k samostatnému projednání lze mít o správnosti výše přiznaných nákladů určitou pochybnost (duplicitní přiznání náhrady nákladů za žalobu podanou společně, doplnění žaloby k výzvě soudu - tedy odstranění vad původního podání); není zde však, jak výše vyloženo, náprava zrušením výroků o náhradě nákladů řízení napadených rozsudků.

Stěžovatel v této věci neměl úspěch, podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady ovšem vznikly úspěšnému žalobci podáním vyjádření zástupkyní ke dvěma kasačním stížnostem, a to před tím, než byla řízení spojena. Tyto náklady činí 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2558,50 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla žalobci stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu